

Ц Ъ Л У В К А

Не бѣше никаква интрижка, нито флиртъ; не бѣше дори епизодъ, който да струва единъ споменъ. Само една малка шега—бърза и благоуханна. Защо трѣбва да се обръщашъ назадъ, когато напреде те чака толкова много? Паметта е за старцитѣ и нищитѣ. А когато човѣкъ е младъ и жаденъ—той пие и отминува. Той пие и отминува, освеженъ и ликуващъ, разговаря съ облацитѣ, които плуватъ надъ него, поздравя далечнитѣ сини планини, и се надбѣгва съ попжтния вѣтъръ. Да, да, животътъ е само зрънце отъ бъдещето, само предвкусване и примамка; какво може да спре твоя погледъ тукъ и да запали кандилото на спомена?

Вие ли — дни на наивни надежди и леки победи, нощи на тежъкъ шеметъ и досадни угризения, призрачни утрини на детински възторгъ, измамни вечери на упадъкъ и лень? Дребни радости, още по-дребни скърби, бѣгли трѣпки на плътта и душата, винаги сѣщи въ пѣстрото разнообразие, малки чаши отъ виното на живота, сладостни при първата глътка — и трѣпчиви при последната? Васъ ли да спомнямъ — вие, които сте поносими единствено, когато се изживявате?

Отвѣждъ чертата на моята земна паметъ грѣе блѣсъкъ на другъ животъ и него днесъ би трѣбвало да призова. . . Ония далечни сребърни вечери, когато низъ въздушнитѣ градини на Семирамисъ протяжно плачеха паунитѣ, и царицата се разхождаше, усамотена. И когато азъ — благоуханно чемширено стрѣкче тогава — трѣпнѣхъ при бѣвнитѣ ѣ стѣпки, и жадно пиехъ всѣка нейна въздишка. Въздишкитѣ на скучаещата царица на Асирия! . . . Да, ето за това струва да се спомня и разказва. . .

Но — днесъ се случи нѣщо. Нѣкой изведнажъ грубо изви главата ми назадъ, слънцето внезапно се отдалечи и замрежи, по земята пролази трѣпка на подранилъ студъ.